

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

לפני כבוד השופטת סיגלית מצא

התובע:

מורן כהן

נגד

הנתבעת:

שירז בללי

פסק דין

1. בפניי תביעה לחיוב הנתבעת בפיצויים בסך 100,000 ₪, בשל פרסום לשון הרע על התובע.

א – הפרסום ונסיבותיו

2. התובע הנו הבעלים של דירה מספר 66 בבניין הנמצא ברחוב חיים לבב 23 בנהריה. הנתבעת הנה בעלת דירה בבניין שברחוב חיים לבב 21 בנהריה.

3. שני הבניינים הנם חלק מפרויקט בניה של חברת לאטי יזמות ובנייה.

בשלבם המוקדמים של האכלוס חלקו שני הבניינים בהם מתגוררים הצדדים ועד בית משותף. בנובמבר 2024, או סמוך לכך, מונו לבניינים ועדים נפרדים.

4. אין חולק כי תחילה כיהן התובע בוועד הבית המשותף לשני הבניינים.

בתקופה הרלבנטית לתביעה כיהנה הנתבעת בוועד הבית (תחילה ועד הבית המשותף לשני הבניינים ולאחר מכן ועד הבית של הבניין בו היא מתגוררת).

5. התביעה הוגשה בגין פרסום שפרסמה הנתבעת בקבוצת ה-WhatsApp של דיירי הבניינים ביום 18.7.2024 (להלן: "הפרסום") כדלקמן:

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

"תקשיב ותקשיב לי טוב אדון מורן היקר לא ברור לי איך 73 דיירים נותנים לך בכלל את האפשרות עדיין להגיב פה בקבוצה ואני לא אהיה כמוך לא אשלח אותך להתרעננות של 24 שעות או העיף אותך מהקבוצה יחד עם זאת כל עוד אני בוועד אני לא אתן לך את האפשרות לומר אפילו לא חצי מילה על התנהלות הוועד או על חברי הוועד.

הגיע הזמן שתשמור על הפה הגדול שלך אני יכולה לקנות אותך ואת חברת הניהול בשנייה וחצי ולא צריכה שום פרוטקשיין מאף אחד !!!

השיטה הזאת עובדת רק אצל עבריינים ואולי אתה אחד כזה כי הוכחת טוב לכולם איזה גזל רצית לעשות על כולנו ברכישת מצלמות.

אני מודיעה לך פה ליד כולם ובפעם האחרונה ולא יהיה צאנס אחר תשמור על הפה שלך !

תשמור על המילים שיוצאות לך מהפה !

תשמור על הצורת התבטאות שלך פה בקבוצה !

יהיו לזה השלכות ברמה האישית ואני לא בנאדם שמאיים אני בנאדם שמבצע !!

ותזכור את מה שאמרתי אני יכולה לקנות אותך ואת חברת הניהול כפול 10 אל תתעסק איתי.

בפעם הבאה שתרשה לעצמך לדבר על מישהו מאנשי הוועד ולנסות להתסיס ולפגוע בתהליך ארוך וקשה אבל עם אור ענק בקצה המנהרה לטובת כל דיירי הבניין לא תהיה יותר חלק מהקבוצה הזאת.

ושוב אני לא מאיימת אני מבצעת.

אל תנסה אותי ! " [כך במקור – ס.מ.]

עד כאן הפרסום. לטענת התובע מנה מספר החברים בקבוצה 141 חברים (סעיפים 10 ו-14 לכתב התביעה).

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירזי בללי

6. הרקע לפרסום הנו התכתובת הבאה שהתנהלה בקבוצת ה-WhatsApp של דיירי הבניינים:

אברהם:

"שלום מה הוחלט לגבי הקופה הקטנה? משלמים 50 או 30?"

התובע:

"בזכוז כסף בינתיים 40 אחוז מהבניין לא גרים הבניין ריק, תחילת שנה הבאה יהיה יותר ברור מה צריך."

אברהם:

"בינתיים החברת ניהול דורשת דרך האפליקציה תשלום, בסדר נמתין."

התובע:

"החברת ניהול הזאת עובדת לפי דרישות הוועד, סוג של פרוטקשיין."

"לא צריך להיכנע לגזל."

"יש עוד כל כך הרבה מה להשקיע בבניין, אז כל חודש יבואו בדרישה חדשה. זה לא אומר שלהכל צריך להגיד אמן"

7. הפרסום שפרסמה הנתבעת היווה תגובה להערתו של התובע לפיה "חברת הניהול עובדת לפי דרישות הוועד, סוג של פרוטקשיין".

8. אשר ל"התרעננות" המוזכרת בפרסום הנתבעת אישר התובע כי בעת שהיה בוועד נהג להוציא חברים שהתבטאו בצורה לא מכובדת מקבוצת ה-WhatsApp ל"התרעננות" של 24 שעות.

9. הערה אחרונה לגבי הרקע לפרסום הנה כי ההערה לפיה "הוכחת טוב לכולם איזה גזל רצית לעשות על כולנו ברכישת מצלמות" מתייחסת להצעת מחיר לרכישת מצלמות לבניין,

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

שהציג התובע בעת שניהן בוועד הבית (הצעת מחיר של חברת santos audio מיום 26.2.2024 על סך 64,952 ₪ להתקנת ציוד כמפורט בהצעת המחיר).

ב - ההליך

10. כתב התביעה הוגש ביום 30.7.2024.

בכתב התביעה עתר התובע לחיוב הנתבעת בפיצויים בסך 100,000 ₪ ולחילופין פיצויים בגובה הסכום הסטטוטורי ללא הוכחת נזק. כן עתר התובע למתן צו המחייב את הנתבעת בפרסום התנצלות ובתשלום הוצאות התובע ושכר טרחת עורך דין (למרות שלא יוצג על-ידי עורך דין בהליך) (סעיפים 6-9 ו-32 לכתב התביעה).

11. ביום 9.10.2024 הוגש כתב הגנה.

12. בקדם משפט שהתקיים ביום 29.1.2025 הוריתי על הגשת ראיות הצדדים וקבעתי את התיק לשמיעה.

13. ביום 2.4.2025 הוגש תצהיר התובע וביום 14.4.2025 הוגש תצהיר הנתבעת.

14. בשיבת יום 23.10.2025 שמעתי את עדות הצדדים.

כן סיכמו הצדדים טענותיהם.

ג - טענות הצדדים

ג.1 – טענות התובע

15. אלה טענות התובע בסיכומיו:

א. אין מחלוקת כי הדברים פורסמו על-ידי הנתבעת וכי הם פורסמו מתוך כוונה ולפחות מתוך אדישות לתוצאות הפרסום;

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

- ב. הפרסום גרם לפגיעה בשמו הטוב של התובע, לביזוי ולהשפלתו בעיני הדיירים;
- ג. הנתבעת לא התנצלה על הפרסום ולא לקחה אחריות על הפגיעה בתובע;
- ד. אין צורך להוכיח נזק. ההגנה על השם הטוב אינה נמדדת בעוצמת העלבון. גם פרסום מינורי או בחומרה קלה מהווה לשון הרע אם הוא מקים חשש לפגיעה ממשית.

2.ג – טענות הנתבעת

16. ואלה טענות הנתבעת בסיכומיה:

- א. מדובר בתביעת סרק. מדובר בשיח שהתנהל בקבוצת ה-WhatsApp של הבית המשותף;
- ב. התובע התנהל בצורה דומה ואף חמורה מזו עת כיהן כחבר ועד;
- ג. הפרסום היווה תגובה לדברי התובע במסגרתם ייחס לוועד פרוטקשן ואף גזל;
- ד. הפרסום בדבר גזל שניסה התובע לבצע הנו אמת, כעולה מהשוואת הצעת המחיר שהציג התובע לרכישת מצלמות, עת היה חבר בנציגות הבית המשותף, לבין הצעות המחיר שקיבל הוועד הנוכחי;
- ה. רבים מהדיירים התרעמו על התנהלותו של התובע עת היה חבר נציגות, הן בכלל והן בכל הנוגע לסירובו להציג הצעות מחיר נוספות ביחס לרכישת מצלמות;
- ו. הנתבעת הנה קצינה במשטרה לשעבר ודברי התובע לפיהם הנציגות פועלת בצורה של פרוטקשן פגעו בה קשות;
- ז. אשר לאיום בהוצאה מהקבוצה – הרי התובע הוא שהנהיג את הנוהג הזה עת היה חבר בנציגות;

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

ח. אין כל פסול בכך שהנתבעת פרסמה את תמונתו של התובע ליד פנל הכבאים והזהירה את הדיירים לא לגעת בפנל;

ט. כעולה מהפסיקה, ביטויים כגון אלה שנכללו בפרסום, ואף חמורים מהם, לא הוכרו כלשון הרע;

י. מדובר בפרסום שבוצע בעידנא דריתחא;

יא. הפרסום נהנה מהגנת תום הלב לפי סעיף 15(2), 15(3), 15(4) או 15(10) לחוק איסור לשון הרע.

ד – המסגרת הנורמטיבית

ד.1 – תביעה לפי חוק איסור לשון הרע

17. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע") מגדיר לשון הרע מהו. מדובר בהגדרה רחבה מאוד המקיפה קשת רחבה מאד של התבטאויות, ובלבד שאלה כוללות אלמנט של ביזוי או לעג, ועלולות לפגוע או להשפיל את האדם או לפגוע במשרתו.

18. משמעות הפרסום תפורש על פי מבחן אובייקטיבי [הקורא הסביר]; "האדם ברחוב"; ראו א' שנהר, דיני לשון הרע (מהדורה שנייה, 2024), נבו הוצאה לאור (להלן: "א' שנהר"), עמ' 192-194 והאסמכתאות המובאות שם]. בבחינת השאלה אם עולה הפרסום כדי לשון הרע אם לאו, אין מקום לבחון את "כוונת המפרסם", "שהרי מטרת החוק היא למנוע פגיעה בנפגע - ופגיעה שכזו עלולה להיגרם בין אם הייתה מכוונת ובין שלא. אומנם לכוונת המפרסם יש חשיבות רבה לצורך בחינת תום ליבו, אולם זה רלוונטי לחלק מההגנות ולעניין שיעור הפיצויים שייפסק, אך לא לצורך ההכרעה בשאלה מה הייתה משמעות הפרסום. לנוכח העובדה שחוק איסור לשון הרע לא נועד להגן מפני תחושת עלבון סובייקטיבית של הנפגע מהדברים שפורסמו, אין לייחס חשיבות גם לדרך שבה הבין הנפגע את הפרסום לצורך קביעת משמעותו". (א' שנהר, שם, עמ' 192).

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

19. הפרסום שבמחלוקת ייבחן בהקשר המלא והרחב בו נעשה, והרושם הכללי אשר יצר [עיינו בעניין זה בדברי כב' הנשיא מ' לנדוי ז"ל (בדעת הרוב) בד"נ 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' עיתון הארץ בע"מ ואח', פ"ד לב(3) 337, 354 (1978) (להלן: "עניין חברת החשמל")]. גם שימוש בלשון משתמעת או לשון 'סגי נהור' עשויים להטיל דופי בנפגע, הכל בהתאם להקשר הדברים, והבנתם על ידי האדם הסביר (ראו א' שנהר, שם, בעמ' 200).

20. תחולתו הרחבה של החוק, כעולה מההגדרה הרחבה של "לשון הרע" בסעיף 1 לו, מאוזנת על-ידי הוראות סעיף 13 לחוק (הקובע אלו ביטויים לא יהוו לשון הרע), כמו גם ההגנות הקבועות בסעיפים 14 ו-15 לו. משכך, אם ימצא כי דבר הפרסום כולל לשון הרע ואינו נכנס לגדר אחד מהמקרים המפורטים בסעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, יש לבחון אם עומדת למפרסם הגנה מההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע.

2.2 – הגנת אמת דיברתי

21. על מנת ליהנות מהגנת "אמת דיברתי" (סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע), על המפרסם להוכיח 2 תנאים מצטברים: האחד, כי הפרסום היה אמת; והשני - כי היה בפרסום עניין ציבורי. מדובר ביסודות מצטברים, ואין ההגנה חלה אלא בהתקיים שניהם (פסק הדין בעניין חברת החשמל, בעמ' 299). בבחינת תחולת ההגנה הקבועה בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע על פרסום, לא נשקלים מניעיו של המפרסם. משכך, הגנה זו יכול ותחול גם במקרים בהם הפרסום נעשה בחוסר תום לב (ראו א' שנהר, עמ' 216) ואף בזדון או בהתרשלות (ע"א 751/10 פלוני נגד ד"ר אילנה דין, פ"ד סה(3) 369 (2012), פסקה 10 לפסק דינו של כב' השופט י' עמית; תמר גדרון, דיני נזיקין לשון הרע – עוולת רשלנות? המשפט, כרך ד' (התשנ"ט) 219). אכן, אמיתות הפרסום נבחנת במבחן אובייקטיבי, ואין לייחס משמעות לכוונת המפרסם, או לאופן בו הובנו הדברים על-ידי קורא הפרסום (שנהר, 216; פסק הדין בעניין חברת החשמל, בעמ' 300). ההגנה הקבועה בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע תחול גם על פרסום המנוסח כהבעת דעה, מקום בו ניתן לאמת את הנתונים העובדתיים המובאים בפרסום (א' שנהר, עמ' 219).

22. ניתן להוכיח את האמת בפרסום גם על בסיס עובדות שלא היו בידיעת המפרסם במועד הפרסום. אכן, "נתבע או נאשם המבקש להתגונן בהגנת 'אמת הפרסום' יוכל להוכיח את אמיתות הפרסום באמצעות כל ראיה המאמת את הפרסום, בין אם היה מודע לקיומה בעת הפרסום אם לאו." (שנהר, עמ' 223-224 והאסמכתאות המובאות שם).

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירזי בללי

3.ד – הגנת תום הלב

23. הגנת תום הלב מעוגנת בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע. הסעיף מפרט נסיבות בהן מוגן הפרסום, ובלבד שבוצע בתום לב. דרישת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק הנה מהותית, ואין בנסיבות המפורטות בסעיף 16 לחוק ומבססות חזקה בדבר תום לב או היעדרו בכדי למצותה.

24. בענייננו טוענת הנתבעת לתחולת ההגנות הקבועות בסעיפים קטנים (2), (3), (4) ו-(10) לחוק איסור לשון הרע, הקובעים כדלקמן:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

...

(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר;

(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

...

(10) הפרסום לא נעשה אלא כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן;

"...

25. נטל ההוכחה ביחס לקיום כל אחד מרכיבי ההגנה מוטל על הנתבע, הגם שלעניין הוכחת "תום הלב" יכול הנתבע להיעזר בחזקה הקבועה בסעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע (א' שנהר, בעמ' 254-255). בסעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע נקבע כי כאשר בוצע הפרסום באחת הנסיבות המפורטות בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע והפרסום אינו חורג מן הסביר – חזקה כי בוצע בתום לב.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

סעיף 16(ב) קובע כי חזקה כי הפרסום בוצע שלא בתום לב מקום בו התקיים אחד מאלו: הדבר שפורסם לא היה אמת והמפרסם היה מודע לכך; הדבר שפורסם לא היה אמת והמפרסם לא נקט אמצעים סבירים להיווכח אם הוא אמת אם לאו בטרם הפרסום; המפרסם התכוון לפגוע במידה גדולה מהסביר להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע [ראו גם: ע"א 250/69 הוצאת מודיעין בע"מ ואח' נ' חתוקה, פ"ד כג(2) 135 (1969); ד"נ 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח', פ"ד לב(3) 337 (1978); וע"א 78/80, 670/79 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' מזרחי, פ"ד מא(2) 169 (1987); ע"א 844/12 דניאל מולקנדוב נ' שרה פורוש (22.2.2017) שם עמד בית המשפט על היחס בין סעיפים 15 ו-16 לחוק איסור לשון הרע; א' שנהר, בעמ' 261-260].

26. בפסיקת בתי המשפט לא הוכרעה השאלה האם אופיו של תום הלב הנדרש בחוק איסור לשון הרע הוא אובייקטיבי, סובייקטיבי או בעל אופי מעורב (א' שנהר, ע' 261 והאסמכתאות המובאות שם).

הערה אחרונה בעניין זה, תום הלב אליו מתייחס סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע נגזר מהאינטרסים המוגנים בכל אחד מסעיפי המשנה לו. הסביר זאת א' שנהר בספרו:

"תום הלב הנדרש בכל אחת מההגנות יתבטא, לפיכך, בדרישה לדרך התנהגות מסוימת ולמצב נפשי מסוים, אשר בהצטרפם לעשיית הפרסום בנסיבות הנדרשות בהגנה הספציפית, יצדיקו את הפגיעה בנפגע, לאור האינטרסים שלמענם נוצרה ההגנה" (שם, עמ' 260).

ומכאן לבחינת ההגנות המנויות בסעיפים 2, 3 ו-10 לסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע.

4.ד – פרסום שנעשה עקב חובה (סעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע)

27. סעיף 15(2) מגן על פרסום שנעשה עקב חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשותו (ככל ובוצע בתום לב). בהקשר זה יצוין כי בתי המשפט הבחינו בין זכות לפרסם מידע מסוים לבין החובה לפרסמו. עוד נקבע כי לא די בכך שהפרסום בוצע לשם מטרה מסוימת, בכדי לעמוד בדרישה כי הייתה חובה לבצעו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

בפסיקה הותוו מספר מבחנים ביחס לקיום החובה לפרסום: מבחן אמפירי: רוב האנשים בעלי השכל הישר שהיו נמצאים במצבו של הנתבע היו חושבים זאת לחובתם להעביר את הידיעה; מבחן נורמטיבי: בגדרו בוחן בית המשפט האם המפרסם פעל בגדרה של חובה מוסרית או חברתית.

שנהר מוסיף כי ההכרעה בשאלת קיומה של חובה מוסרית או חברתית צריכה להיעשות לאור המטרה שביסוד סעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע. משכך, יש להכיר בקיומה של חובה כאמור "במקרים בהם האינטרס החברתי בכך שאדם ימסור לזולתו מידע מהסוג שבגיניו הוגשה התביעה הנו חשוב כל כך, עד שיהיה זה מוצדק לפרסם את הדברים למרות לשון הרע שבהם, גם אם יתברר בדיעבד שתוכן הפרסום אינו אמת" (שנהר, שם, עמ' 283-384).

28. המקרים המובהקים בהם הכירו בתי המשפט בקיום חובה לעשות את הפרסום הם מקרים בהם הפרסום היה נחוץ לשם אזהרה מפני פגיעה בחיי אדם, בבריאותו של אדם או ברכושו (שנהר, שם, עמ' 284).

29. ועוד, ההגנה מותנית בכך שתוכן הפרסום המהווה את עילת התביעה אינו חורג מהנדרש לביצוע החובה. במילים אחרות, נדרש להצביע על "קשר הגיוני" בין החובה לפרסם לבין הפרסום שבמחלוקת, כאשר כל פרסום שאינו רלבנטי למילוי החובה לא יהיה מוגן (שנהר, שם, עמ' 286). כן כפופה ההגנה לדרישת תום הלב.

5.ד – פרסום עניין אישי כשר (סעיף 15(3) לחוק איסור לשון הרע)

30. פרסום שנועד להגן על אינטרס אישי כשר של המפרסם הנו פרסום מוגן. כך, לדוגמא, תחול ההגנה מקום בו הגיש אדם תלונה במשטרה בשל פגיעה בנכסיו – שהרי שמירה על נכסיו הנו אינטרס אישי כשר (שנהר, שם, עמ' 296).

האינטרס המוגן אינו בהכרח אישי. כך, לדוגמא, נקבע כי לשר המשפטים אינטרס בקבלת תלונות על עורך דין.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

31. הגנה על עניין אישי כשר הושוותה בספרות להגנה העצמית במשפט הפלילי (ע"א 334/89 מיכאלי ואח' נ' אלמוג, פ"ד מו (5) 555, 567 (1992) [להלן: "פסק הדין בעניין אלמוג"]).

32. גם ההגנה על עניין אישי כשר כפופה לתנאי לפיו הפרסום לא עבר את השיעור הנדרש, מבחינה הגיונית, להגנת העניין האישי הכשר. ההגנה תחול "רק אם לשון הרע שפורסמה רלבנטית להגנת העניין האישי הכשר" (שנהר, שם, עמ' 297). כן כפופה ההגנה, כמו כל ההגנות המנויות בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, לדרישת תום הלב.

6.ד – הגנת הבעת דעה (סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע)

33. בהתאם לסעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע, מוגן פרסום שבוצע בתום לב ותוכנו הבעת דעה על התנהלות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי בקשר לעניין ציבורי, או על אופיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות.

34. הבעת דעה, אף דעה פוגעת, מותרת, ואף הכרחית, במשטר דמוקרטי בו "שוק הדעות" הנו יסוד הכרחי (עיינו בדברי כב' הנשיא (בדימוס) א' ברק בבג"ץ 2557/05 מטה הרוב נ' משטרת ישראל, פ"ד סב(1) 200, 221 (2006)). ההגנה על דעה אינה מותנית בכך שתוכן הפרסום הפוגע אמת, או בכך שקיים עניין ציבורי בפרסום. עם זאת, ההגנה מותנית בכך שהפרסום יובן כדעה וכי ייעשה באחת הנסיבות הקבועות בסעיפים 15(4) – (7) לחוק איסור לשון הרע (שנהר, עמ' 307-308).

35. הקביעה האם הפרסום מהווה תיאור עובדתי או שמא הבעת דעה, תיעשה על בסיס השכל הישר (ע"א 259/89 הוצאת מודיעין בע"מ ואח' נ' ספירו, פ"ד מו(3) 48, 55 (1992)). יש לבחון האם הקורא הסביר יסבור כי מדובר בדעתו של הכותב או בהצגת עובדות כהווייתן [ראו: פסק הדין בעניין אלמוג, עמ' 567; ע"א 3199/93 יוסף קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פ"ד מט(2) 843, 856-857 (1995) [להלן: "פסק הדין בעניין קראוס"]].

36. הבעת הדעה תיבחן בהקשר הכולל של הפרסום, על פי "הרושם הכללי שיוצר מרקם הכתבה בעיני הקורא הסביר" וללא צורך בניתוח מדויק של כל אמירה בפרסום. הבחינה תיעשה בהתאם לרושם הכללי בעיני הקורא הסביר, מקומה של האמירה בפרסום, ומבנה הפרסום

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

בכללותו (פסק הדין בעניין קראוס, עמ' 857; שנהר, שם, עמ' 311). על מנת שהפרסום ייחנה מהגנת הבעת דעה, עליו להיות מנוסח כהבעת דעה או ביקורת באופן ברור (ע"א 90/49 בנטוב ואח' נ' קוטיק, פ"ד ה 593, 606 (1951)).

37. כאשר מדובר בביטוי מעורב הכולל עובדות ודעות, תיפרש ההגנה על הבעת הדעה בלבד. יחד עם זאת נקבע, כי "יש לקרוא גם אל תוך סעיף 15 של החוק את האמור בסעיף 14 ביחס להגנת 'אמת דיברתי': שההגנה לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש" (עיינו: פסק הדין בעניין קוטיק, בעמ' 607-606 (1951); וכן בעניין חברת החשמל, לעיל, בעמ' 353).

38. ביסוד ההבחנה בין עובדה לדעה מצויה ההנחה "שהקורא נוהג לרוב להסתמך על העובדות כנכונות, ואילו בהתייחסותו לדעות, המתמיימות להיות דעותיו של המפרסם ותו לא, גישתו מן הסתם ספקנית יותר, וישתדל הוא ליצור לעצמו דעה עצמית משלו אודות העובדות האמורות" (פסק הדין בעניין אלמוג, עמ' 567). לעניין זה ראו גם דברי כב' הנשיא (בדימוס) א' ברק בע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ, פ"ד נח(3) 558, 568 (2004).

39. והערה אחרונה לעניין זה, רשימת התפקידים הציבוריים אינה מוגבלת רק לתפקידים שהנושאים בהם הם עובדי ציבור (שנהר, שם, עמ' 323).

7.ד – הפרסום לא נעשה אלא לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן (סעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע)

40. תנאי מקדמי לתחולת ההגנה היא שלפרסום שבמחלוקת קדם פרסום וכי אותו פרסום אכן מהווה לשון הרע (שנהר, שם, עמ' 300). בעבר נקבע כי די בכך שדברי התגובה יהיו רלבנטים להגנה על שמו הטוב של אדם מפני פרסום משמין קודם בכדי שייחשבו כפרסום שנעשה לשם הגנה על עניין אישי כשר (ע"פ 24/50 גורלי נ' היועץ המשפטי, פ"ד ה 1145, 1168 (1951) [להלן: "עניין גורלי"], מובא בשנהר, שם, עמ' 300). משכך נקבע כי ההגנה תחול גם על דברים המטילים דופי במשמין הראשון ולא רק על הכחשה עניינית של לשון הרע, שכן "יש הצדקה לאדם להאשים את מאשימו כדי לנקות עצמו מכל אשם באופן יותר יעיל" (שנהר, שם, שם).

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

41. ואולם, נראה כי ההגנה בסעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע מצומצמת יותר מההגנה בה הכיר בית המשפט בפרשת גורלי. מנוסח הסעיף ומהשימוש במילה "אלא" ניתן ללמוד שההגנה לא תחול על כל תגובה ללשון הרע שפורסמה קודם לכן, אלא רק על תגובה המהווה גינוי או הכחשה של אותה לשון הרע. לפיכך "תרופתו של הנפגע מלשון הרע איננה על דרך פרסום נגדי, מצדו, של לשון הרע על המפרסם, והמבקש לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה, חזקה עליו שיעשה כן" (שנהר, שם, עמ' 301 והאסמכתאות המובאות שם, ה.ש. 140).

42. בפסק הדין שניתן בעניין מייכאלי נאמר לעניין הגנה זו:

"סעיף קטן (10) דורש, שהפרסום לא ייעשה אלא כדי לגנות או להכחיש לשון הרע. האמור בכתבה נושא התביעה אינו מגנה או מכחיש לשון הרע הקיימת, לדעת המערערים, בכתבתה של המשיבה, אלא מייחס לה את אשר לא בא זכרו בכתבה. אין ספק, כי לא על כך בא המחוקק להגן. יש לאמץ בעניין זה מבחן הדומה לנהוג לגבי סעיף קטן (4), ולפיו יש להבחין בין הגינוי וההכחשה, עליהם מגן הסעיף, לבין העובדות שבפרסום העומדות בבסיס גינוי זה, המוגנות רק אם הן אמת".

עד כאן ההגנות הקבועות בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע.

8.T – כינויי גנאי

43. השאלה האם כינויי גנאי עולים כדי לשון הרע, כהגדרת המונח בחוק איסור לשון הרע, נדונה רבות בפסיקה, נוכח השימוש הנפוץ בביטויים מעין אלה והתביעות שהוגשו באופן נגזר משימוש זה. דומה כי השימוש, כמו גם הפיחות שחל במשמעותם של כינויי גנאי, רק גבר נוכח השימוש הרב ברשתות החברתיות למיניהן והיעדר ההקפדה של חלק מהמשתמשים על לשון מכבדת.

44. בפסק הדין שניתן בע"א 534/65 דיאב נ' דיאב, פ"ד כ(2) 269 (1966), אמר הנתבע לתובע, שכיחן אותה עת כחבר המועצה המקומית: "הסתלק מכאן, כלב בן כלב, נביא שקר שתום עין". הנתבע טען להגנתו כי הדברים היו לכל היותר קללות המוניות, עלבון, חרפות וגידופים, וככאלה אינם בבחינת לשון הרע. בפסק דינו קבע בית המשפט כי הגם שניתן באופן עקרוני להכיר בגידופים כבלשון הרע, לא כל גידוף או עלבון יבואו בגדר לשון הרע. השאלה אם יש להכיר

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

בגידוף או עלבון כלשון הרע מוכרעת על סמך מכלול נסיבות העניין ומצריכה לאזן בין כמה שיקולים מתחרים. וכך הובאו הדברים:

"מצד אחד, קללות וגידופים המופנים כנגד אדם עלולים להשפילו ולבזותו בעיני הבריות לא פחות ואולי אף יותר מפרסומי לשון הרע אחרים. מצד שני, קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב' לשון הרע' תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית" (אורי שנהר, שם, עמ' 132).

45. דומה כי הלכה זו לא השתנתה, ותוצאות פסקי הדין שדנו בתביעות שעילתן פרסום הכולל כינוי גנאי הוכרעו על בסיס הנסיבות המיוחדות שנדונו באותו מקרה, לרבות הביטוי בו נקט הנתבע, ההקשר בו נאמרו הדברים וכלל נסיבות העניין, והאם אלה מלמדות על כך שמדובר בדברים שיפורשו על-ידי האדם הסביר כתיאור עובדתי או כהבעת דעה.

כך, לדוגמא, קבע בית המשפט בפסק הדין שניתן ברע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (12.11.2006), סעיף 26 כי: "סינון קללה כלפי אדם, קבל עם ועדה, עלול לבזותו עד-מאד, ועל כן להוות משום 'לשון הרע'. עם זאת, לא כל גידוף, ולא בכל הנסיבות, יקים עילת תביעה מכוח חוק איסור לשון הרע ...". באותו עניין ניתן נימוק נוסף לגישה, לפיה דיני לשון הרע אינם חלים בהכרח על גידופים ונאצות, והיא, ש"הגידוף של אתמול הוא שפת הרחוב של היום. סיווג הדיבור על-פי סגנונו עשוי לייחד את חופש הביטוי למיטיבי הדיבור ולצחי הלשון לבדם. חופש הביטוי צריך שיהיה שמור גם לעילגי הלשון, שהם תכופות גם קשיי היום. שפתם אינה 'בעלת ערך פחות ... כשם שחרות הביטוי היא עיוורת כלפי התוכן, כך אין היא נותנת דעתה לסגנון'".

46. דברים אלה מקבלים משנה תוקף נוכח ריבוי השימוש ברשתות חברתיות, והלשון הקלוקלת בה עושים המשתמשים בהן שימוש באופן תדיר. לעניין זה ראו דברי כב' השופט א' רובינשטיין ברע"א 4447/07 מור נ' ברק אי.טי.סי. [1995] החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ, פ"ד סג(3) 664 (2010):

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירזי בללי

"... כשם שלא כל קריאת גנאי ברחובה של עיר מקימה עילת תביעה, כך אף לא כל פרסום מגנה ומגונה באינטרנט מהווה עילה. רבות מן התגובות באינטרנט הן דברי הבל ברמה ירודה, שכל בר דעת מבין כי אין לייחס להן כל משקל, וערכן 'העוולתי' הוא בהתאם" (פס' ס' לחוות דעתו שם).

[ר' גם: ת"א (שלום ת"א) 32745-03-21 סתיו שפיר נ' יאיר נתניהו (29.03.2023)]

47. כן ראו לעניין זה דברי כב' השופט א' שטיין בהחלטה שניתנה ברע"א 4870/21 מנחם מאיר שטיגליץ נ' רחל אליאור (29.7.2021):

"חילופי גידופים בין שני אנשי אקדמיה שנוהלו בפלטפורמת הפייסבוק המחישו את נחיצותו של מקש ה-dislike, שהפלטפורמה ממאנת לספק. לצד זאת, הם הולידו תביעה ותביעה-שכנגד שעילתן לשון הרע, אשר כילו את זמנו של בית משפט השלום תל אביב-יפו (השופטת ה' פלד) בגדרו של ת"א 14877-05-18 ואת זמנו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופטת א' כהן, ס"נ) בגדרו של ע"א 22195-01-21. בית משפט השלום דחה את תביעותיהם של בעלי הדין ביום 30.11.2020, בקבעו כי בתארים זה – בעידנא דריתחא – בעזרת מושגים הלקוחים מדיסציפלינות כדוגמת פסיכיאטריה, זואולוגיה ותולדות האנטישמיות, איש מהם לא הפיץ לשון הרע על משנהו. זאת, לאור ההלכה שנקבעה בע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558 (2004), בצירוף הפטור מן האחריות הקבוע בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק לשון הרע). בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש על פסק דין זה מכוח האמור בתקנה 148(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: התקנות) – זאת, לאחר שמצא כי אין מקום לדחות את ממצאיו העובדתיים, כי ממצאים אלו תומכים במסקנתו המשפטית, וכי לא נפלה בו טעות שבחוק."

48. בהקשר זה הבחינו בתי המשפט בין כינויי גנאי (הנתפשים כקביעה עובדתית אובייקטיבית) לבין הבעת דעה (הנתפשת כסובייקטיבית). כך, לדוגמא, ברע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר (30.5.2023) כי יש לראות בפרסום של המבקשת לפיו "מיקי זוהר (המשיב) הוא חייל בכיר בארגון הפשע של נתניהו שלא מפסיק להסית ולשקר" כהבעת דעה ולא כקביעה עובדתית. עוד קבע בית המשפט כי גם אם עולה הפרסום כדי לשון הרע, מדובר בלשון הרע החוסה תחת הגנת תום הלב שבסעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע – הבעת

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

דעה על התנהגות המשיב בתפקידו הציבורי כשר בממשלה. כן קבע בית המשפט כי הפרסום לא חרג מתחום הסביר בנסיבות העניין.

49. בהקשר להבחנה בין תיאור עובדתי לבין הבעת דעה יש להתייחס, בין השאר, לשאלה האם בוצע הפרסום בעידנא דריתחא, מתוך הנחה כי דברים שנאמרו מתוך כעס לא יפורשו על-ידי האדם הסביר כתיאור עובדתי [ת"א (שלום י-ם) 1594/06 אורלי עטיה ברהם נ' יעקב בניטה (23.11.2008); ת"א 6685-02 דוידוביץ יהונתן נ' שנקר ציונה (16.8.2004); פסק הדין שניתן בע"א (מחוזי ת"א) 9606-10-22 אמיר חצרוני נ' שידורי קשת בע"מ (16.3.2023); בת"א (שלום קריות) 33018-06-21 חיה בן הרוש נ' אלון סולימני (2.4.2025); ת"ק (שלום ת"א) 17253-11-12 בנימין קורל נ' שמעון לימור (30.3.2015)].

50. ההבחנה בין הבעת דעה לבין פרסום עובדתי אינה פשוטה, שכן כמעט כל הבעת דעה שומנת בחובה לפחות באופן מובלע מסר עובדתי. מנגד, כמעט לא ניתן לנסח מסר עובדתי מבלי שיכלול לפחות קורטוב של עמדה ערכית. בתווך מצויה קטגוריה של הבעות דעה המכונות לעיתים מסקנות. לעניין זה ראו עו"ד ד"ר אלעד פלד, פשיסטים ואח' נ' בוגדים ואח': האם בתי המשפט צריכים לעסוק בתביעות לשון הרע בגין הבעת דעה "טהורה"? פורום עיוני משפט מז, תגובות משפט, מאי 2023:

"ואולם, קיימים פרסומים הקרובים לקצה הסקאלה בצד של הבעת הדעה, אשר ניתן לאפיינם כהבעת דעה בקלות יחסית. סוג זה של פרסומים כולל עמדה סובייקטיבית מובהקת שמביעה הדוברת לגבי אדם אחר, החפה מסממנים עובדתיים (לרבות מאחר שהביטוי כה קיצוני שהשומע לא מייחס לו כל קשר למציאות), או שהמסר העובדתי המובלע בעמדה הסובייקטיבית מצוי ממילא בידיעתם של נמעני הפרסום ואין עוררין על אמתותו. להלן אכנה פרסומים אלה הבעת דעה 'טהורה'. לדעתי, להבעת דעה טהורה אין ככלל מקום בגדרם של דיני לשון הרע."

51. לסיכום הפסיקה ראו פסק הדין המקיף שניתן בת"א (שלום הרצליה) 21557-11-20 אבישי גרינצייג נ' אלי ציפורי (04.06.2023):

"חלק מהביטויים שהוטחו בגרינצייג ניתן לראותם כעלבון אישי או גידוף המוטח בו. כך למשל, כאשר ציפורי כינה את גרינצייג 'ילדון אומלל'; 'אידיוט'; 'אידיוט שימושי'; 'חנפן'; 'עצלן'; 'לא

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

מסוגל לפתוח דוחות, רק לקרוא דף מסרים; 'חסר כישרון';
'מטונף'; 'עיתונאי פח'; 'צבוע'; 'לא עשה כלום בעיתונות';
'מלחך פנכה'; 'אדם רע בשירות אלונה שבלונה בראון'; 'לקקן';
'עלוב נפש'; 'עיתונאי רקוב'; 'חסר טיפת הגינות ויושרה'; 'רוע
ורשעות צרופים'; 'יכולת לא אנושית...'; וכיו"ב.

...

סקירה של הפסיקה מעלה כי כל מקרה נבחן על פי נסיבותיו ועל
פי הקשר הדברים. יש שראו בשימוש בביטויים קשים כגון
'זונה', 'משוגעת' ו-'אני אשתין עליך' (ת"א (ירושלים) 1594/06
עטייה נ' בניטה (23.11.2008)) או בביטויים אחרים כגון
'פסיכופט', 'מנוול' ו-'נוכל' (ת"א (נת) 6685/02 דוידוביץ' נ'
שנקר (16.8.2004)), כביטויים שבנסיבות שנאמרו אינן בגדר
לשון הרע. בת"א (בית שאן) 42089-04-15 בוריס יודיס נ'
מיכאל ברקן (12.9.2017) מצא בית המשפט כי השימוש במילה
'זונה' ו-'אידיוט' אינם מהווים בנסיבות העניין שם לשון הרע;
בפס"ד בעניין יאיר נתניהו קבע בית המשפט כי הכינוי 'חלאה'
ו-'רשע' אינם בגדר לשון הרע באותן נסיבות.

מנגד, ניתן למצוא הכרעות שיפוטיות בגדרן הכירו בתי המשפט
בנסיבות בהן דברי גנאי הוכרו כלשון הרע. בת"א (ב"ש)
45/87 קליין נ' רונן ואח', פ"מ תשנ"ב (ב) 515 נקבע, למשל,
כי המילה 'מרושע' מהווה בנסיבות העניין שם לשון הרע; בע"א
534/65 דיאב נ' דיאב, פ"ד כ(2) 269, 271 נקבע כי כינוי אדם
'כלב בן כלב, נביא שקר שתום עין' מהווה לשון הרע. בת"א
(ב"ש) 2594/89 פרץ נ' פוטולצקי (3.6.1991), מצא בית
המשפט בנסיבות העניין דברי לשון הרע באמירה 'טיפש
שבטיפשים'.

בסופו של יום, ההקשר ונסיבות העניין הם שיכריעו אם יש
לראות בביטוי כזה או אחר לשון הרע. המבחן הוא כאמור מבחן
אובייקטיבי אגב בחינת הקשר הדברים וזאת במטרה '...לבדוק,
אם השומע הסביר אשר שומע את אותם דברים ספציפיים עלול
היה לייחס לתובע את כינוי הגנאי כפשוטו' (ת"א (ת"א)
38941-04-10 גלעד נ' עמנואל (17.3.2011), פס' 9).

ומכאן לענייננו.

ה – דיון והכרעה

52. בתיאור העובדות הובא הפרסום המלא וכן ההקשר במסגרתו בוצע (חילופי דברים
בקבוצת ה-WhatsApp של דיירי הבניינים בעניין גביית כספים מהדיירים לקופת קטנה על-ידי

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

חברת הניהול ודברי התובע כי "החברת ניהול הזאת עובדת לפי דרישות הוועד, סוג של פרוטקשיין" וכן "לא צריך להיכנע לגזל".

53. טענת התובע ללשון הרע נוגעת בעיקרה למשפט אחד מתוך הפרסום, במסגרתו הושווה התובע לעבריינים ואף נטען כי ניסה לבצע גזל כדלקמן:

"השיטה הזאת [פרוטקשן – ס.מ.] עובדת רק אצל עבריינים ואולי אתה אחד כזה כי הוכחת טוב לכולם איזה גזל רצית לעשות על כולנו ברכישת מצלמות."

54. לטענת התובע, ייחסה לו הנתבעת גזל וכן השוותה אותו לעבריינים. כן ייחסה לו הנתבעת "פה גדול" ואיימה עליו ב"השלכות ברמה האישית" ואיימה עליו כי "לא יתעסק אתה" (סעיפים 12 ו-16 לכתב התביעה).

עוד טען התובע כי הפרסום בוצע ברוע ובזדון ומתוך כוונה לפגוע בשמו הטוב, להשפילו ולבזותו (סעיף 21 לכתב התביעה).

55. דומני כי לא יכול להיות ספק כי השוואת התובע לעבריינין, ייחוס לו כוונה לגזול את כספי הדיירים (ברכישת המצלמות) הן אמירות שעשויות להשפיל את התובע, לבזותו ולפגוע במשלו ידו.

הנתבעת הודתה כי פרסמה את הדברים.

לטענת התובע, פורסמו הדברים בקבוצה שמנתה 141 חברים. הנתבעת לא הכחישה את הטענה, ומכל מקום די בכך שפורסמו הדברים לאחר זולת התובע (סעיף 2(ב)(1) לחוק איסור לשון הרע).

56. משכך, אני קובעת כי הנתבעת פרסמה לשון הרע על התובע.

ומכאן לבחינת ההגנות החלות על הפרסום לטענת הנתבעת.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

57. איני סבורה כי הפרסום בוצע בנסיבות המתוארות בסעיף 15(2) ו/או 15(3) לחוק איסור לשון הרע.

הנתבעת לא הצביעה על כל חובה חוקית, מוסרית או חברתית שחייבה אותה לפרסם את הדברים שפרסמה על התובע. הנתבעת אף לא הצביעה על עניין אישי כשר שחייב את הפרסום כפי שנעשה (להבדיל מתגובה עניינית על דברי התובע כי גביית הכספים על-ידי חברת הניהול נעשה בסוג של פרוטקשן וכי מדובר בגזל).

58. עוד איני סבורה כי הפרסום נהנה מההגנה הקבועה בסעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע.

אכן, הפרסום היווה תגובה לדברי התובע מהם משתמע כי הוועד וחברת הניהול חוברים לדפוס פעולה של פרוטקשן (כאשר חברת הניהול גובה את הכספים בהתאם לדרישת הוועד) וכי מדובר בגזל. ואולם, אין בכך שהתובע ייחס לוועד דפוס עברייני או אף גזל בכדי להצדיק ייחוס הדברים לתובע, ומכל מקום אין פרסום כאמור נהנה מההגנה הקבועה בסעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע. כאמור, ההגנה הקבועה בסעיף זה חלה רק על תגובה המהווה גינוי או הכחשה של אותה לשון הרע. לא די בכך שלשון הרע שפרסמה הנתבעת על התובע דומה לזו שפרסם התובע על הוועד, כנטען, על מנת שההגנה תחול על דברי הנתבעת. לא זו התגובה שמבקש החוק לעודד ולא זו התגובה הרצויה חברתית או מוסרית.

59. לבסוף, אף איני סבורה כי הוכח כי הפרסום (ביחס לגזל) הנו אמת ולפיכך נהנה מההגנה הקבועה בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע.

60. כעולה מתכתובות בקבוצת הדיירים, אכן הושמעה ביקורת על התובע ביחס לסירובו להציג הצעות מחיר נוספות לרכישת המצלמות. הצדדים הקדישו טיעונים רבים לדיון בשאלה האם הצעת המחיר שהציג התובע היוותה "גזל" אם לאו.

בשים לב להבדל בין הצעת המחיר לבין הצעות המחיר שצורפו לתצהיר הנתבעת בכל הנוגע להיקף הציוד אליהן התייחסו הצעות המחיר, איני סבורה כי ניתן להשוות ביניהן. אף איני סבורה כי יש לעשות כן בנסיבות העניין או כי ניתן להסיק מכך שהצעת המחיר שהציג התובע הייתה גבוהה יותר בצורה משמעותית, אף אם כך היה הדבר, כי מדובר בניסיון שלו לגזול את כספי הדיירים.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירז בללי

61. כעולה מנסיבות הפרסום, הביע התובע דעתו כי גביית כספים מהדיירים על-ידי חברת הניהול, לבקשת נציגות הבית המשותף, נעשית כ-"סוג של פרוטקשן" וכי מדובר בגזל שאין להיכנע לו.

הנתבעת, הגיבה על אמירה זו, אותה פירשה כהאשמת הנציגות כמי שגובה כספים מהדיירים בשיטה של פרוטקשן, בפוסט שהזעם ניכר מכל מילה בו. בפוסט נכתב, בין השאר, ששיטת הפרוטקשן נהוגה בין עבריינים והוסיפה שאולי התובע כזה, שכן "הוכחת טוב לכולם איזה גזל רצית לעשות על כולנו ברכישת מצלמות".

מבחינת נסיבות הפרסום עולה כי מדובר בהבעת דעה על התנהלותו של התובע עת כיהן בתפקיד ציבורי – נציגות הבתים. די בכך שמדובר בעניין שבמחלוקת וכי מהקשר הדברים ברור כי הנתבעת הביעה דעתה, בעידנא דריתחא, על תפקודו של התובע עת כיהן בנציגות הבית – נוכח הביקורת שקראה בדבריו על תפקודה של הנציגות הנוכחית, בכדי שהפרסום ייתפש כהבעת דעה (סובייקטיבית), להבדיל מעובדה (אובייקטיבית) ביחס לתובע.

62. בנסיבות העניין לא חרג הפרסום מתחום הסביר. משכך, חלה החזקה הקבועה בסעיף 16(א) לחוק לשון הרע לפיה בוצע הפרסום בתום לב.

בנסיבות אלה, חוסה הפרסום תחת ההגנה הקבועה בסעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע.

63. לחלופין, ואף אם אבחן את הביטויים הפוגעים בשים לב להלכות בעניין פרסום כינויי גנאי, איני סבורה כי מדובר בדברים המתפרשים, בנסיבות העניין, כתיאור עובדתי של התובע, וכי ברור כי מדובר בכינוי גנאי שנאמר בעידנא דריתחא ובתגובה לדברים שפרסם התובע.

64. בכתב התביעה התייחס התובע גם לאירוע קודם במסגרתו פורסמה תמונתו ליד פנל הכבאים (התכתובת בעניין זה צורפה כנספח 4 לכתב התביעה). כעולה מכתב התביעה, התייחס התובע לפרסום זה "למעלה מן הצורך" (סעיף 19 לכתב התביעה) ולא עתר לסעד בגין פרסום זה.

למען הסר ספק אבהיר כי איני רואה בפרסום זה לשון הרע.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 75901-07-24 מורן כהן נ' שירזי בללי

ו – סופו של דבר

65. אשר על כן, התביעה נדחית.

66. התובע ישלם לנתבעת שכר טרחת עורך דין בסכום כולל של 12,000 ₪.

המזכירות תשלח את פסק הדין לתובע ולב"כ הנתבעת ותסגור את התיק.

ניתן היום, כ"א חשוון תשפ"ו, 12 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.

סיגלית מצא, שופטת

